

စိုးမိုးစာပေ

နတ်သမီး

လရောင်ဖော်ဝေး

ပန်း : ချိုသိန်း ၆၈၂၀၁၉၉

အခန်း (၁)

“ခေတ်က ကလေးတစ်ယောက် အမေပါလို့ ပြောလိုက်ရင် နိုင်သခံက ဘယ်လိုလုပ် လက် ထပ်မှာ လဲ အမေ၊ သူ့မိဘတွေကရော ခေတ်ကို လက်ခံပါ့မလား။”

“တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်။ ယောက်ျားသေသွားတယ်။ ကလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ အမှန်အတိုင်းပြောလို့ သူ တို့ လက်မခံရင် မယူနဲ့ ပေါ့”

“အမေ ပြောတော့ လွယ်လွယ်လေး။ နိုင်သခံနဲ့ လက်ထပ်နိုင်အောင် ခေတ် ဘယ်လောက် အချိန်တွေပေးပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အမေ သိလို့ လား။ ခေတ် မဆင်းရဲချင်ဘူး အမေ၊ အရင် ဘဝကို ပြန်မသွားချင်ဘူး။ လူကုံထံ အသိုက်အဝန်းမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှ ဖြစ်မယ်အမေ ။ အဲလို ချမ်းသာမှ အမေတို့ ကို ဒီထက်ပိုပြီး ထောက်ပံ့နိုင်မှာ ပေါ့”

“ဒါဆို မြေလေး ဝသုန်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ သမီး”

ဒေါ်သက်နှင်းချိုရဲ့ စိတ်မရှည်သလို ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးခွန်းကြောင့် ခေတ်တော်ဝင် တိခနဲ ပိတ်ကျသွားသည် ။ ဖြေစရာ မရှိလို့ မဟုတ်။

အစကတည်းက ဒီအကြောင်းတွေ အတိတ်မှာ မှောက်ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်မှာ ခေတ်တော်ဝင်ဆိုတဲ့ သူမ အ

နှောင်အဖွဲ့ ကင်းရမည်။ ဘာသံယောဇဉ် လက်ကျန်မှ အကြွင်းအကျန်မရှိတဲ့ တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းသော လောကကြီးကို ရင်ဆိုင်ရဲသော တန်ဖိုးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်။ ဒီအတိုင်းပဲ နိုင်သိခံတို့ ဘက်က သိထားတာ။

အမိအဘ မရှိ၊ အတွယ်အတာ မရှိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝနေသော ခေတ်တော်ဝင်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားဆိုပြီး အရာရာ အားငယ်စိုးရွံ့နေရင် အခွင့် ကောင်းယူပြီး အနိုင်ကျင့် စော်ကားချင်တဲ့ သူတွေ ကျားချောင်းချောင်းနေကြတာ။ ခေတ်က မြန်မာ ပြည်ကနေ တစ်ယောက်တည်း ထွက် လာပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လာလုပ်တာလည်း တော်တော်သတ္တိ ရှိလို့ ပေါ့။ ကိုယ့်ဆီက မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် အလုပ်ကြိုးစားလို့ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ ထွန်းထွန်း ပေါက်ပေါက်ဖြစ်လာတာလည်း အန်တီ ချီးကျူးပါတယ်၊ အန်တီလည်း မိန်းမသား ဖြစ်ပေမယ့် ဒီလို အခြေအနေ ဒီနေရာထိရောက်အောင် ကြိုးစားရုန်းကန်လာခဲ့ရတာ ခေတ်ကို အားပေးပါတယ်ကွယ်”

နိုင်သခံအမေရဲ့ ယုံကြည်မှုရအောင် သူမ စိတ်ရော လူရော ဘယ်လောက် ပင်ပန်းခဲ့တယ်ဆို တာ ဘယ်သူမှ မသိ။

ပြည်ပအလုပ်အကိုင်ရှာပေးတဲ့ အဆက်သွယ်တွေက တစ်ဆင့် နိုင်ငံခြားကို သူမရောက်သွား တော့ အမျိုးသမီး အလှကုန်နှင့် ရေမွှေးထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီကြီးမှာ သူ အလုပ်ရခဲ့သည် ။

ထိုလုပ်ငန်းကြီးက မြန်မာပြည်က နိုင်သခံရဲ့ အမေ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်လှိုင် ရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်နေသည် ။ ဒေါ်ဆင့်ဆင့်လှိုင်က

နိုင်ငံခြားသားများ နှင့် ဆက်စပ်လုပ်သော လုပ်ငန်း

များ စွာ ပိုင်ဆိုင်ထား၏။

နိုင်ငံတကာ လှည့်လည်၍ ရှယ်ယာအတိုးအလျှော့နှင့် လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရန် လက်ရုံးတစ်ဆူ အားကိုးရသော သားကြီး နိုင်သခံကို ခေါ်ကာ သွားလာတတ်သည် ။

ထိုအ ချိန် မပျိုးမှ ၁ ဝန်ထမ်းတွေကို ထူးချွန်ကြိုးစားမှုအလိုက် ရာထူးတိုးပေးခြင်း၊ လစာတိုး ခြင်း၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးခြင်းနှင့် နှစ်ပတ်လည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ လည်း လုပ်ပေးခဲ့၏။

“ခေတ်တော်ဝင်ကို တစ်နှစ်တစ်ခါ ရာထူးတိုးမပေးဘဲ မနေနိုင်အောင် ကြိုးစားထင်ပေါ်နေပါ လား။ အန်တီက အဲလိုအလုပ်ပေါ်မှာ ကြိုးစားပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို အရမ်းသဘော ကျတာ၊ လူငယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ငန်းရှင်ဆီမှာ အခစားလုပ်ရတဲ့ ဝန်ထမ်းပဲဖြစ် ဖြစ် စေတနာနဲ့ ကြိုးစားမှုရှိမှ အောင်မြင်တာ၊ ဒီအတိုင်း ကြိုးစားသွားမယ်ဆိုရင် မင်းလည်း တစ်နေ့ နေ့မှာ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ် ခေတ်တော်ဝင်”

ချီးမွမ်းဂုဏ်ယူစကားတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပြောရင်း သမီး ချွေးမလေး တော်ချင်တဲ့ အထိ စကား တွေ ကျွဲလာခဲ့သည် ။

“အန်တီမှာ သားနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ နိုင်သခံက သားကြီး၊ သားငယ်က နိုင်ဗိမာန်ပါ။ သား ကြီးက အန်တီနဲ့ နိုင်ငံတကာ လှည့်ပြီး လုပ်ငန်းတွေလည်း ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်နေပြီ။ သားငယ် ကတော့ အခုမှ ကျောင်းပြီးလို့ လုပ်ငန်းတွေ စသင်ရဦးမှာ ပေါ့ကွယ်၊ အခု သားကြီးက ခေတ်တော်ဝင် ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်း အန်တီကို ပြောလာတယ်၊ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားပဲဆိုပြီး အန်တီ အမိန့်မပေးပါဘူး၊ ခေတ်

ဘက်က ဆန္ဒနဲ့ သဘောထားကို သိချင်တယ်”

မေးနေစရာမလိုအောင် လက်ခံပြီးသားပါလို့ လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် ပြောပစ်လိုက်ချင် သည်။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်အတန်းရှိပြီး ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ သူတွေကို ဘယ်လိုအထာနှင့် ဟန်ဆောင် ကုန်သွယ်ရမည်ဆိုတာ သူမ သင်ယူတတ်မြောက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မမှာ အမိအဘ အုပ်ထိန်းသူတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ငယ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကို တိုင်ပင်ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မကို ယုံကြည်ပြီး ဘာဖြစ် ဖြစ် ခွင့်ပြုမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က လေးစားသင့်တယ် အရေးထားသင့်တယ် ထင်လို့ ပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် မှန်တာပေါ့။ ကိုယ်က အခုချိန်မှာ ထောက်ပံ့နေရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ ဘယ်မေ့သင့်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်ခန့်တွေ ပြည့်စုံနေတဲ့ ယောက်ျားကို ရပါစေ၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်အနေနဲ့ ဒီလိုမျိုး စဉ်းစားချင့်ချိန်တာ အရမ်းတန်ဖိုး ရှိပါတယ်။ အန်တီကတော့ အမြန်ဆုံး ချွေးမတော်ချင်ပြီကွယ်”

ဒါပဲလေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။

မဟာ နဖူးကျယ်ကျယ်မှာ ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်သပ်တင်ထားပြီး ညှိစိမ့်စိမ့် ယောက်ျား ပီသသော အသားအရေ၊ နှာတံစင်းစင်း မျက်ခုံးထူထူ၊ အမြဲတမ်း စပွိုရှပ်နှင့် စတိုင်ပန်များသာ တွဲ ဖက်ဝတ်ဆင်တတ်တဲ့ ခန့်ညားသော နိုင်သင်္ခကို သူမ စိတ်မဝင်စားဘဲ နေပါ့မလား။

ကိုယ် ရခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားထက်စာလျှင် ရုပ်ရည်၊ ပညာအဆင့်အတန်း ဂုဏ်ပကာသန မိုးနဲ့

မြေလို ကွာခြားနေတာ နိုင်သင်္ခံလို လူမျိုးနှင့် အတွေ့နောက်ကျသည်
ဟု တောင် နောင်တရနေမိသည်။ ။

မြင့်မိုး ဆိုသည့်လူနှင့် အိမ်ထောင်ကျစဉ်ကလည်း ငယ်ရွယ်စိတ်နှင့်
ရူးရူးမိုက်မိုက် စွဲစွဲလမ်း လမ်း ချစ်ခဲ့မိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ရည်တူစွာ နှ
စ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ခဲ့ကြရတာတော့ မဟုတ်။

ယောက္ခမတွေ ယောက်မတွေနှင့် ဗရတ်ဗရက် ဝရန်းသုန်းကား ပူ
လောင်စွာ နေခဲ့ရသည်။ ။

အပြောအဆို မယဉ်ကျေးသော အသိုက်အဝန်းထဲမှာ စိတ်ဓာတ်တွေ
လည်း ပျက်စီးခဲ့ရ၏။ သူ့ အကြောင်း ငါပြော၊ ငါ့အကြောင်း သူပြော၊ သူ့
အပြစ်တင်၊ ကိုယ့်အပြစ်မြင်နှင့် အောက်တန်းကျ ယုတ် ညံ့ရမှာ ဝန်မ
လေးကြ။

ကြင်နာနွေးထွေးမှု၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တန်ဖိုးထား လေး
စားမှုတွေလည်း မရှိ။ ကားအက်စီးဒင့်နှင့် မြင့်မိုးဆုံးတော့ ဗိုက်တစ်လုံး
နှင့်ကျန်ခဲ့တဲ့ သူမကို ရတဲ့ လျော်ကြေးထဲကတောင် ထောက်ပံ့ဖို့ စေတ
နာမရှိ။

ငြူစူစောင်းမြောင်း ငြိုငြင်မှုတွေ၊ အပြစ်တင်ရှုတ်ချ အထင်သေးမှု
တွေကို ဘယ်လိုမှ သည်း မခံနိုင်သည့်အဆုံး ဆင်းရဲချို့တဲ့ သော မိဘအိ
မ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ။

“အမေတို့ မတားခဲ့ဘူးလား သမီးရယ်၊ မျိုးရိုးဗီဇ အကျင့်စာရိတ္တ မ
ကောင်းပါဘူးလို့ ၊ အခု အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ငယ်င
ယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ရပြီ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ကလည်း သမီးကိုမ
ပြောနဲ့ သူတို့ သွေးသားကိုတောင် အသိအမှတ်မပြု မလိုချင်ကြဘူးမဟု

တ်လား”

“ဘာမှ ပြောမနေပါနဲ့ တော့ မေမေ၊ နောင်တ ရပေမယ့် ပြင်လို့ မှ မရခဲ့တာ အဲဒီအပြစ်တွေကို ဒီကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ကျေအောင် ပြန်ဆပ်မှာ ပါ အမေ၊ လေဖြန်းနေတဲ့ အဖေ့ကို ဆေးပြန်ကုပေး မယ်၊ ဆေးကျောင်းတက်ချင်နေတဲ့ ညီမလေးကိုလည်း ထောက်ပံ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ။ ဒီအိမ် ဒီ မိသားစုအဆင်ပြေအောင် ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ပေး မှာ ပါ အမေ”

ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း သူမ ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်သည် ။ လသားအရွယ် သားလေးကို အမေတို့ နှင့် ထားရစ်ကာ နိုင်ငံခြားကို စွန့်စွန့်စားစား ထွက်လာခဲ့၏။ သူမ ကံကောင်းသည် ပဲ ပြောရမလား။

တချို့လူတွေလို အိမ်ဖော်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ မလုပ်ရဘဲ နေရာကောင်းကောင်း ၊ ဝင် ငွေကောင်းကောင်း အလုပ်ကို သူမ ရခဲ့သည် ။

အခွင့်အရေးပေးတတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမို့ သွေးနဲ့ ချွေးနဲ့ ရင်းကာ ကြိုးစားပြခဲ့၏။ ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားချင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် အားတင်းခဲ့တာ အချည်းနှီးမဖြစ်ခဲ့၍ သူမ ကံကောင်း သည် ဟု ဆိုရမည်။

မမျှော်လင့်ထားတာတွေတောင် ဖြစ်တော့မှာ မို့ သူမ ဘယ်လောက် တောင် ပျော်ရွှင်နေခဲ့ရလဲ။ ခုတော့ ထိုပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေအားလုံး သားလေး ဝသုန်ကြောင့် အဟန့်အတားဖြစ်ရတော့မည် လား။

အမေက သားဝသုန်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာ တဲ့ လဲ။

သူမ ဆုံးဖြတ်ထားတာတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် အမေတို့

ဘာတွေပြောကြမလဲ။ ဘယ်လိုတွေ

ဖြစ်သွားကြမလဲ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမ နောက်ဆုတ်တော့မှာ မဟုတ်။

အဲဒီတော့။

*

အခန်း (၂)

“ဘာ အဲလို လုပ်လို့ ဖြစ်မလား။ ကိုယ့်ရင်သွေးက ကိုယ့်ရင်သွေးပေါ့”

“မမခေတ် အဲလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတော့ လွန်လွန်းတယ်”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦး သမီးကြီးရယ်၊ မကြံမစည်အပ်တာတွေ”

သူမ ဖွင့်ပြောလိုက်သည် နှင့် အဖေ အမေ ညီမလေးတို့ က အထိတ်တလန့် ခါးခါးသီးသီး ဟန့် တားကြ၏။

ခေတ်ကတော့ မျက်နှာလေးကို တင်းထားကာ သား ဝသုန်လေးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖြစ် သည် ။ ငါးနှစ်အရွယ် သားဝသုန်က သူ့အဖေလို သားအညှိစိမ့်စိမ့် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှင့် သူမလို ပါးဖောင်းဖောင်း မျက်တောင် ရှည်ကော့ကော့ အောက်နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲလေးဖြင့် ခေတ်ကို မော့ငေး ကြည့်နေသည် ။

ခေတ်က ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲကာ

“ဝသုန်က ခုချိန်ထိ ခေတ်ကို သူ့အမေလို့ ထင်သေးပုံမပေါ်ပါဘူး”

“ဒါက တွေ့စမို့ အနေစိမ်းနေသေးလို့ ပါ၊ မမခေတ်ကရော သူ့ကို သားလို့ တစ်ခွန်းမှ မခေါ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ကလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီး သူ့ကို ထားခဲ့တုန်းက ခြောက်လသားအရွယ် လေးပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်းမှာ ဘယ်လောက်တောင် ကွာဟသွားလဲ၊ ခုပြန်ရောက်လို့ အနေနီးရင်တော့ သူ့အမေဆိုတာ သူ သိလာမှာ ပါ၊ ကလေးက အမေကို အရမ်းတနေ ခဲ့တာ”

“ဟင့်အင်း၊ အဲလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ သွေးသား တော်စပ်တယ်ဆိုရင် တောင် အဲလောက် သွေး နီးတယ်ဆိုတာ မသိစေချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီး”

အမေက ကလေးကို ရင်ခွင်တွင်း ဆွဲသွင်းကာ မယုံနိုင်သလို သူမကို ပြူးကြည့်၏။ လေဖြန်း ထား၍ ပါးစပ်တခြမ်း ရွဲ့ချင်ချင်ဖြစ်နေတဲ့ အဖေကတော့ မျက်ရည်တလည်လည်နှင့်...

“ဝသုန်လေးကို သားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရင် သမီးအိမ်ထောင်ရေးမှာ အနှောင့် အယှက်ဖြစ်နိုင်လို့ လား သမီး”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သူတို့ ဘက်က ခေတ်ကို အမိအဖ မရှိ၊ ရိုးသားကြိုးစားမှုတွေနဲ့ ရုန်းကန် ရဲတဲ့ ထက်မြက်မှုတွေရှိလို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့တာ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ မှ ခေတ် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကလည်း ခေတ်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဆုံးဖြတ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေ အမေ ညီမလေးနဲ့ ဝသုန်အတွက်ရော”

“အမေတို့ မသိလို့ မှ မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ သမီးတို့ အဖေ လေဖြတ်ပြီးကတည်းက သမီး ထောက်ပံ့မှုနဲ့ အမေတို့ အားလုံး ရှင်သန်နေရတာ ပါ။ သမီးငယ်လည်း ဆေးကျောင်းတက်နိုင်တယ်။ ခုဆို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပညာသင်စရိတ်က ပိုကုန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝသုန်လေးက သမီးရဲ့

သား မဟုတ်ရင် ဘယ်သူရဲ့ သားလို့ အမေတို့ ပြောရမှာ လဲ သမီး”

“ညီမလေး မြသွန်းဆက်ရဲ့ သားပေါ့ အမေ”

“မမခေတ်”

“သမီး အပြောအဆို ဆင်ခြင်စမ်းပါဦးကွယ်၊ သမီး ညီမလေးက အပျိုစင်လေးလေ”

တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ပိုဆိုးလာသော ခေတ်တော်ဝင်ကို ဘယ်သူမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဒီလိုပြောနေတာလည်း ခေတ်တော်ဝင် မျက်နှာမှာ ဘာခံစားမှုမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်မနေ။ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းတော့မယ့် မျက်နှာမျိုးနှင့် အေးစက်တင်းမာနေ သည်။

“အမေတို့ အားလုံးအတွက် ခေတ်အများကြီး လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ရှေ့လျှောက်လည်း ဒီတာဝန် တွေကို ထမ်းပိုးထားရဦးမှာ ပဲ မဟုတ်လား။ သွန်းဆက်လည်း ကျောင်းမပြီးသေးဘူးလေ၊ ဒီဝန်တာ တွေ ထမ်းနိုင်ဖို့ ခေတ် အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းနေမှ ဖြစ်မယ် အမေ၊ ညီမလေး နင်ကရော ငါ့ရဲ့ ပေးဆပ်မှု တွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးပြန်မဆပ်ချင်ဘူးလား”

“မ...မမခေတ်ရယ် ဝသုန်က သွန်းဆက်ရဲ့ တူလေးပါ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သိထားတာလေ၊ ဝသုန်က ဘယ်လိုလုပ် သွန်းဆက်ရဲ့ သား ဖြစ်ရမှာ လဲ”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်လို့ မရဘူး သွန်းဆက်၊ ငါတို့ မိသားစုအကြောင်းကို သိနေတဲ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင် မှာ မနေရအောင် ငါစီစဉ်ထားတယ်။ ဒလဘက်မှာ ပေနစ်ဆယ် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်မယ်”

“ဟင် သွန်း သွန်းဆက် ကျောင်းတက်ရတာ အခက်အခဲဖြစ်သွားမှာ

ပေါ့ မမခေတ်ရယ်”

“သမီးငယ် ဘာမှ ပြောမနေဘဲ သူ့အစီအစဉ်တွေ ဆုံးအောင် နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

အမေက မနေသာသလို သွန်းဆက်ကို ဟန့်တားလိုက်၍ သွန်းဆက် ဘာမှ မပြောမိအောင် နေ လိုက်ရသည်။ ။ မမခေတ်က ဒီအိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး အားလုံး တာဝန်ယူထား ရတဲ့ သူပဲ။ မလိုက်လျောချင်တောင် နာခံရတော့မယ့်အဖြစ်။

“ငါ မတရားကြံစည်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ အားလုံး အဆင်ပြေနိုင်တာကို ရွေးချယ်နေတာ။

ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ဆိုရင် ငါ့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ တောင် ပြောပစ်လိုက်ချင် တာ၊ အခုဟာက နင်တို့ တွေကို ငွေကြေးထောက်ပံ့နေရဦးမှာ မို့ ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေ ညီမဝမ်းကွဲတွေနဲ့ ကျေးဇူးပြန်သိတတ်နေရတဲ့ အနေအထားမျိုး ပြောနေရတာ”

ဒါလည်း နာမည်ကောင်းလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး လားလို့ သွန်းဆက် မမေးဖြစ်လိုက်ပါ။ မမ ခေတ်က ပြောနေတာတွေပဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ။ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း အိမ်ကို ပြန်မလာဘဲ မြို့ပေါ်မှာ တိုက်ခန်းငှားနေတဲ့ မမခေတ်မှာ ဘယ်လိုအစီအစဉ်အကြောင်း တရားတွေ ရှိနေဦးမလဲဆိုတာ မသိနိုင်။

“ငါ မြို့ထဲမှာ တိုက်ခန်းငှားပြီး နေနေတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း ငါ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ လာ တောင်းတဲ့ အခါမှာ ငါက ဦးလေး အဒေါ်လို့ အသိပေးထားတဲ့ အဖေနဲ့ အမေဆီမှာ လာတောင်းမှာ ။ အဲဒီအချိန်မှာ အရွယ်ချင်းကွာနေတဲ့ ဝသုန်ကို မောင်လေးပါလို့ ပြောလိုက်လို့ မရဘူး။ တူလေးပါလို့ အသိပေးလိုက်ရင်လည်း ဘယ်သူ့သားလဲဆိုတဲ့ စပ်စုမှုတွေနဲ့

သံသယဝင်သွားရင် မင်္ဂလာပွဲပျက်သွား တဲ့ အထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် သွန်းဆက်ရဲ့ သားပါလို့ တစ်ခါတည်း ကြော်ငြာခိုင်း တာလား”

မနေနိုင်စွာ ဖြတ်မေးတော့ ခေတ်တော်ဝင် ခပ်မြိန်မြိန် ပြုံးသည်။ ။

“နင် သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ သွန်းဆက်၊ အဲဒီလိုမျိုး ပီပီရီရီ ဖြစ် နေမှ သူတို့ ယုံကြည်ကြ မှာ ပေါ့”

“ဒါဆို ဒီကလေး အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုရင်ရော၊ ပြီးတော့ သွန်းဆက် အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီအ သက်အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ကလေးကို မွေးတယ် ဆိုတာရော ယုံကြပါ့မလား”

“အသက်မပြည့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး မုဆိုးမ ဖြစ်နေတဲ့ သူတွေ တစ် ပုံကြီးပါ၊ ဘယ်လိုပြန် ဖြေရမယ်ဆိုတာ နင် ကြုံစဉ်းစားထားပေါ့။ ဒါပေ မဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ လူတကာကို လည်ပြော နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ မေးတဲ့ သူရှိရင် ပြန်ဖြေတတ်အောင်ပဲ ကြိုးစားထား”

သွန်းဆက် ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ငါ့ထောက်ပံ့မှုနဲ့ ရှင် သန်နေတဲ့ သူတွေ ငါပြော သလို နာခံရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်သံတွေ ရောစွ က်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား။

ဘာစကားမှ ပြောဖို့ အင်အားမရှိတော့သလို နေရာက ထထွက်လာခဲ့ တော့ မျက်လုံးလေး ပြူး လည်စွာ မမခေတ်ကို ကြည့်နေတဲ့ ဝသုန်လေး ကို မေမေက တင်းတင်းပွေ့ဖက်ကာ မျက်ရည်ကျ သည်။ ။

“မိခင်မေတ္တာငတ်နေတဲ့ ငါ့မြေးလေး ကံဆိုးလိုက်တာကွယ်”

“အမေတို့ ကို အဲဒါတွေ ပြောရခက်တာ၊ မေတ္တာဆိုတာ ရသင့်မှ ရ တာ အမေ၊ အခုလည်း အနေဝေးပေမယ့် သူ့ရှေ့ရေးအတွက်လည်း ပါ

တာပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ ခေတ် တွေဝေသွားအောင် စကားနာတွေမထိုး ပါနဲ့ ၊ ဒီလိုမျိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ ခေတ်လည်း ရင်တွေ နာနေတာပါပဲ”

“အေးပါလေ ဒါနဲ့ သမီးတို့ က ဘယ်အချိန် လက်ထပ်ကြမှာ လဲ”

“နောက်နှစ် မိုးအကုန်လောက်ပါ အမေ”

“ဟင် တစ်နှစ်လောက် လိုနေသေးတာကို ကြိုတင်ပြီးတောင် သွေးစိမ်းဖို့ ကြိုးစားနေရတာ လား။ ဒီလောက်အကြာကြီး ဝေးကွာနေရတာ ခဏလောက် သမီး ရင်သွေးကို နွေးထွေးကြင်နာသင့် ပါတယ်”

“သွေးအေးပြီးသား အနေစိမ်းပြီးသားကို တစ်ခဏလေး ကြင်နာပြုနေတော့ရော ဘာထူးမှာ လဲ။ သူ ဘာမှ သိပ်မသိသေးတဲ့ အရွယ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ”

ပြတ်သားစွာ ပြောရင်း ဝသုန်လေးကို တစ်ချက်သာ ကြည့်၍ ခေတ်တော်ဝင် ထရပ်လိုက် သည် ။ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲက ထောင်တန်အုပ်တွေကို ဆွဲထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ကာ

“တစ်ပတ်အတွင်း အမေတို့ အိမ်ပြောင်းနိုင်အောင် စီစဉ်ထားပါ။ ဝသုန်လေးလည်း နောက် နှစ်မှာ ကျောင်းထားရတော့မှာ ဆိုတော့ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ခေတ်ဘက်ကပဲ ဆက်သွယ်မယ် အမေ၊ အမေတို့ က ခေတ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တယ်လို့ မအောက်မေ့ဘဲ အရင် အတိုင်း နေပေးကြပါ”

ပြောရက်လွန်းသော၊ ပြတ်သားရဲသော သမီး ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ ဒေါသက်နှင်းချို ဘုရား တကာ ရင်ဘတ်ဖိထားရသည် ။

ဒီလိုစိတ်မျိုး သမီး ဘယ်အချိန်တုန်းက ကြိုးစားပမ်းစား မွေးမြူထားပါလိမ့်။

“အဲဒီ တီတီက သားသား မေမေလား ဟင် ဘွားဘွား”

“ဟင် ဪ မ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ခုနက မြေးခေါ်တဲ့ တီတီလေ၊ တီတီပဲ ခေါ်”

ဘယ်သူမှ မသင်ရပါဘဲ တီတီလို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလိုက်တာပဲ မြေးကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

“မြေးလေး ဒီနေ့ကစပြီး တီတီ သွန်းဆက်ကို မေမေလို့ ခေါ်ရမယ် နော် မြေးလေး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ တီတီသွန်းဆက်က သားသားရဲ့ တီတီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ မေမေလို့ ခေါ်ရမယ်၊ မြေးလေးအမေက တီတီသွန်းဆက် ဟုတ်ပြီ လား”

“အာ ဘွားဘွားကလည်း မေမေက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှာ ကို ဘွားဘွားတို့ ပဲ ပြောထားတာ လေ။ မေမေပြန်လာရင် စားစရာတွေရော ကစားစရာတွေရော အများကြီး ဝယ်လာမယ်ဆို”

“မြေးရယ် ဘွားဘွား ဘယ်လိုပြောရတော့မလဲ”

နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းလည်း အိမ်ကို ပြန်မလာ။ မြန်မာပြည်က ယောက္ခမတွေ ပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီနှင့်နီးအောင် တိုက်ခန်းငှားနေသည် တဲ့ ။ တစ်လလောက်ရှိမှ အိမ်ရောက်လာတော့ လည်း ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းမှ လည်း မပါ။

အရင်လို ငွေကိုသာထောက်ပံ့လျက် မိသားစုအပေါ်မှာ အလွမ်းသင့်နွေးထွေးခြင်းလည်း မရှိ။ သူ ဆုံးဖြတ်ထားသမျှ ချပြလိုက်တာလည်း ကိုယ့်သွေးသားမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား သံသယ ဝင်ရတော့ မလိုပင်။

“ငါတို့ က သူ ကျွေးတာ စားနေရတဲ့ ဘဝဆိုတော့ သူ့စိတ်ကြိုက်နေပေးရုံပေါ့ကွာ။ သမီးသွန်း ဆက်ကိုလည်း နားလည်အောင် ပြောပြီး ဖျောင်းဖျလိုက်ပါ။ အစ်မ ဖြစ်နေပေမယ့် လူငယ်ဆိုတော့

မခံချင်စိတ်က ရှိနေမှာပဲ”

“သမီး အပျိုရွယ်လေးက ဘယ်လိုလုပ် ကလေးအမေလို့ အထင်ခံချင်မှာလဲ။ သူ့ပညာရေး အတွက် မတတ်သာလို့ ငြိမ်နေရရှာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဝသုန်လေးကိုတော့ သူ တော်တော်ချစ်ရှာပါတယ်။ ဒီလိုပဲ နားချကြည့်ရမှာပေါ့ ဖေကြီးရယ်”

ဒေါ်သက်နှင်းချို ဒါပဲ ပြောနိုင်သည် ။ ကံဇာတ်ဆရာက ဘာတွေဘယ်လို ပြောင်းလဲ ကခိုင်း ချင်လဲမှ မသိတာ။

ကံတရားအတိုင်းပေါ့။

*

အခန်း (၃)

“သမီးငယ်လေး”

ဒေါ်သက်နှင်းချို အသံပေးရင်း လသာသာ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မြသွန်းဆက်အနား မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

လပြည့်ည ဆိုပေမယ့် မိုးသားမကင်းသော မီးခိုးရောင်တိမ်တိုက်တွေ ကြားမှာ လမင်းကြီးက အားကုန်သုံး၍ လင်းလက်နေရသည်။ ။

မိုးသက်လေ တဖြူးဖြူးက မြသွန်းဆက် ရင်ကို မအေးမြနိုင်။

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား သမီး”

စိတ်ချမ်းသာစရာရော ကောင်းလို့ လား အမေလို့ အမေ့ကို မြသွန်းဆက် မခန့် ရက်ပါ။ ဒီရက် တွေအတွင်း အမေ့မျက်နှာလေးလည်း ရှိတဲ့ အသက်အရွယ်ထက် ပိုမိုအိုစာနေသည် ပဲ။

ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ငြိမ်သက်နေတဲ့ မြသွန်းဆက် ဆံနွယ်လေးတွေကို အမေက ဖွဖွသပ်တင်နေ ကာ

“သမီးတစ်ယောက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အမေ့ကို အပြစ်တင်ချင် တင်ပါ သမီးရယ်၊ ရင်ထဲ မှာ မျှိုသိပ်ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံစားမနေပါနဲ့။”

“အမေ့မှာ အပြစ်မှ မရှိတာ အမေ့ကို ဘာလို့ အပြစ်တင်ရမှာ လဲအ

မေ၊ ဒါဟာ ကံကြမ္မာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မမခေတ် ဖန်တီးတာ”

“သူဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချမ်းသာချင်စိတ် သိပ်ပြင်းပြတာ၊ မပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ရဖူးတော့ ဆင်းရဲတွင်းထဲ ပြန်ဆင်းရဲမှာ ပိုကြောက်နေပြီပေါ့ကွယ်။ အခုဟာကလည်း နတ်တွေဖန် ဆင်းလိုက်သလို တာဝတိံသာကို တန်းခနဲ ရောက်သွားရမယ့်အဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား၊ ဒီအခွင့်အရေး

ကို မစွန့်လွှတ်ချင်တော့တာ အမေ ဘာပြောရမလဲ”

“သွန်းဆက်လည်း မမခေတ်လို နေရာမျိုးမှာ ဆိုရင် အဲလိုဆုံးဖြတ်မိမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားသမီးကို စွန့်လွှတ်တဲ့ အထိတော့ မိုက်မဲမိမယ် မထင်ဘူး အမေ”

မြသွန်းဆက် ရင်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောမိတော့ အမေက သက်ပြင်းရှိုက်၏။ ဟိုအရင်ကတည်းက သမီးနှစ်ယောက်ကိုမွေးခဲ့ရတာ အကျင့်စရိုက်တွေက တခြားစီ။

သမီးကြီး ခေတ်တော်ဝင်က အစားအသောက်ကောင်း ကြိုက်သလို ကစားစရာဆိုလည်း တန်ဖိုးကြီးတာကိုသာ မက်မောတတ်သည် ။ ကလေးချင်းအတူတူတောင် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် တသီးတခြား နေတတ်တာ မို့ တော်ဝင် မင်းသမီး တစ်ပါးလို ခေတ်တော်ဝင်ဟု ချစ်စနိုးအမည်ပေးခဲ့မိသည် ။

အရွယ်လေးရောက်လာတော့လည်း မာနကြီးကြီး ဟန်ပန်တစ်ခွဲ သားနှင့် ညွန့်ပေကောင်းပေ ဆိုတဲ့ အဝတ်အစားများကို ညီမလေးကို မညှာမတာ သူပဲ အရင်ဦးအောင် ဝတ်ချင်သည် ။

ဆံပင်ပုံစံအမျိုးမျိုးပြောင်း၊ ဆေးရောင်အမျိုးမျိုး ခြယ်ကာ လူချမ်း

သာ သားသမီးတွေလို လည်း စတိုင်ထုတ်ချင်သည်။ အဖေ့ဆီကတစ်မျိုး အမေ့ဆီက တစ်မျိုး၊ ညီမလေးဆီကလည်း အနိုင် ကျင့်လျက် ငွေကို အလျှံပယ် သုံးတတ်တာလည်း အကျင့်ဗီဇလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဒါကို မြင့်မိုး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အထင်တွေကြီးကာ ခေတ်တော်ဝင်ကို မရမက ချဉ်းကပ် သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူဌေးသားဂိုက်ဖမ်းကာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ ထည် လဲစီးလျက် သူ့ကိုအထင်ကြီးအောင် လုပ်၏။

အဲဒါကိုသိလာတဲ့ အဖေကြီးက

“မင်းသမီး တွဲနေတဲ့ ကောင်က မစွံဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး နားဝင်အောင် ပြောပြီး ဆုံးမထား ဦး”

“ကျွန်မလည်း သတိပေးပြီး တားပြီးပြီ ကိုထင်အောင်၊ ရှင့်သမီးက မိဘစကားဆို နာခံရမှန်း ကို မသိဘူး၊ ရိုက်ပုတ်ဆုံးမမှ ဖြစ်တော့မယ်”

တကယ်တမ်း ပြောဆိုမရလို့ ရိုက်ပုတ်ဆုံးမမိမှ ပိုဆိုးတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ မိဘတွေကို မခံချင်သည့်စိတ်နှင့် ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားခဲ့ပြီ။ တော်တော်နှင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်။ တကယ်တမ်း သတင်းကြားခဲ့ရသည် က ထင်သလို မဟုတ်ခဲ့တာကြောင့် မိသားဖသားပီပီ လိုက်တောင်းမပေးနိုင်တာတဲ့။

ဘယ်လောက်များ တာဝန်မဲ့လိုက်ပါသလဲ။

ဒါပေမဲ့ ခေတ်တော်ဝင်က မိဘတွေကြောင့် လင်နောက်လိုက်သွားခဲ့ရတာမို့ သူ့ကိုယ်သူအပြစ် မမြင်။ ယောက်ျားတွေ ယောက်မတွေရဲ့ ငြူစူးစောင်းမြောင်းမှုကို သည်းခံပြီး အိမ်ကို ပြန်မလာ။

အချိန်တွေကြာလို့ ရောက်လာတော့လည်း နေ့စေ့လစေ့ကိုယ်ဝန်ကြီး

နှင့်။ ထိုအချိန်မှာ သမီး တို့ အဖေက လေဖြန်းခါစမို့ ရှိသမျှပစ္စည်းလေးတွေ ထုခွဲရောင်းချပြီး စားသောက်နေရသည့်အတွက် စီးပွားရေးက အဆင်မပြေ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် မိဘက မိဘပါပဲ။ မေတ္တာမပျက် သမီးကို လက်ခံပြီး အကောင်းဆုံးမီးဖွားနိုင်

အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်ရောက်မှ ခေတ်တော်ဝင်က နောင်တရသလိုလိုဖြင့်

မိဘတွေကို အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေကြေးထောက်ပံ့ပါမည် ဘာညာပြောပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွား သည် ။ တကယ်ဆို ဆင်းရဲတွင်းထဲ နှစ်နေတဲ့ ဒီမိသားစုထဲက ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူး လား ။

ငွေကြေးထောက်ပံ့မှု ရခဲ့တာကြောင့် သမီးငယ် မြသွန်းဆက် ဆေးကျောင်းတက်နိုင်ခဲ့သလို သမီးတို့ အဖေကိုလည်း ဆေးပြန်ကုနိုင်ခဲ့သည် ။

မြေးလေး ဝသုန်အတွက်လည်း လိုလေသေးမရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ခုလို ပြန် ရောက်လာချိန်မှာ မိသားစုနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့တဲ့ ဝသုန်လေးကို အသိအမှတ် မပြုချင်တာက ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်း သည် ။

“အဟင့် ဟင့်”

“ဟင်”

သမီးငယ်ရဲ့ ရှိုက်သံကြောင့် ရှည်လျားသော ဒေါသက်နှင်းချိုရဲ့ အ

တွေးတွေ တိခနဲ ပြတ် တောက်သွားသည် ။

“သမီးငယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဝမ်းနည်းနေလား”

“တူလေး ဝသုန်အတွက်ပါ အမေ၊ သွန်းဆက်တို့ ပြောထားလို့ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ သူ့အမေကို မျှော်နေရှာတာ၊ အဘိုးအဘွားအဒေါ်တွေရဲ့ မေတ္တာ ဘယ်လောက် အေးမြလုံခြုံပါတယ် ပြောပြော မိခင်ရင်ငွေ့ကိုတော့ မျှော်လင့်နေရှာမှာ ပါပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ သမီးရယ်၊ အမေတစ်ယောက်ကတောင် ဒီလိုလုပ်ရက်မှ တော့ ဒီကလေးရဲ့ ကံတရားပေါ့။ သမီးကရော သမီးအစ်မပြောသွားသလို ဝသုန်လေးရဲ့ အမေနေရာမှာ နေ နိုင်ပါ့မလား”

“သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ အမေရယ်၊ တူတစ်ယောက်ကို သားလို့ သတ်မှတ်ရတာ ခဲယဉ်းတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ရဲ့ အပျိုဂုဏ်ကို ထိခိုက်လို့ လည်း သွန်းဆက် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးနဲ့ သွန်းဆက်ကို သားအမိဆိုတာ ယုံကြည်ပါ့မလား အမေ၊ တူလေးက သူ့အဖေ သူ့အမေရဲ့ အသွေးအမွှေး ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ တူတာလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လွင် လာပြီ၊ အနေဝေးပေမယ့် မမ ခေတ်နဲ့ ပိုပြီး သွေးချင်းနီးတယ်”

“ပတ်ဝန်းကျင်က အဲဒီလောက် ခရေစေ့တွင်းကျ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စပ်စုကြမယ်မထင်ပါ ဘူး သမီးရယ်၊ သမီး လက်ခံဖို့ ကြည်ဖြူဖို့ ဝသုန်လေးကို မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝ ပေးနိုင်ဖို့ ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ ခေတ်တော်ဝင်ကိုတော့ အမေ တော်တော်လေး စိတ်ပျက်သွားပြီ သမီး”

အမေက စိတ်ပျက်ညည်းညူစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလို့ မဆုံး။

သွန်းဆက်ကတော့ မိမိပညာရေးအတွက် မမခေတ် ထောက်ပံ့ပေးနေတာမို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် လွန် ဆန်လို့ မရတော့တာ သေချာသည် ။

မမခေတ်ကို နားလည်အောင်လည်း မကြိုးစားချင်။ အဖေနှင့်အမေ
ကိုလည်း သောကတွေ မပေးချင်။

အမေနှင့် အချိန်ကြာကြာ စကားပြောပြီး ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်
ခဲ့သည် ။ တူလေး ဝသုန် က သူမနှင့်တူတူ အိပ်တာမို့ အိပ်ရာပေးမှာ တ
ရူးရူး အိပ်မောကျနေ၏။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာ မိုးစက်သံ တဖျောက်ဖျောက် ကြားရတာမို့ အ
အေးမပတ်အောင် ဝသုန် လေး အပေါ် စောင်ပိုင်းလေး ခြုံပေးလိုက်သ
ည် ။ အပြစ်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေသော တူလေးရဲ့ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွ နမ်း
မွှေး၍ သားဟု မေတ္တာရည် ပြည့်ဝစွာ ခေါ်ကြည့်လိုက်၏။

ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းက ကျန်တာတွေနှင့်မတူ။

ဪ သား သား သားတဲ့ လား။

*